

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL :

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Lumina lui Hristos

Sfânta înviere a Domnului nostru Isus Hristos ne aduce lumina mângâierii, întărindu-ne în necazurile vieții

Vremurile pe cari le trăim sunt copleșite de întunec. Peste inimile și sufletele noastre s'au lăsat neguri grele, chinuitoare. Orbecăm printre capiști de păcate și de patimi. Nici nu ne mai vedem unii pe alții, nu ne mai cunoaștem. Nu auzi decât vaiere și plângeri, pretutindeni.

Ne plângem cu toții că nu mai putem trăi, că nu mai putem răsbi printre atâtea necazuri și nevoi. Se tânguește săracul că n'are pâne să-și sature copiii. Se tânguește și bogatul, că i-se macină averile și scapătă la trudă și amar. Cel slab și amărit se teme că va fi înjugat și la mai mari poveri, iar cel tare simte că-i fuge pământul de sub picioare și nu mai are cui porunci.

Pe cei miei îi apasă grijile sărăciei, care își poartă sdrențele pe toate cărările. Nu sunt bani, nu sunt câștiguri. Nu mai au preț nici sudorile, nici munca cea mai harnică și mai stăruitoare. Bogații de ieri sunt azi și ei săraci și neputincioși. Pământul, ogorul nu mai este capital, nu mai dă chiag și bunăstare. Nici banii adunați cu trudă și scriși în libele frumoase pe la bănci, nu mai sunt bani. Cărțile verzi sau albastre, în cari s'au adunat economii, cruțări greu asudate, pot să mucezească în lăzi, că trec luni și ani până învie iarăși, să-ți poți prinde necazurile cu ele.

Iar noi, oamenii de astăzi, la toate acestea răspundem cu lăcomii și mai cumplite decât înainte, cu uri și cu pizme. In loc să ne apropiem unii de alții, să ne dăm mâna în fața necazurilor și durerilor, ne urîm, ne pizmuim frate pe frate, tată pe fiu, copii pe părinți. Ne ridicăm unii împotriva altora, nu mai încăpem într'o casă, într'un hotar, într'o țară. Fiecare vrea să se sature numai el; alții

pot să cadă de foame, de neputințe, de sărăcie. In fața unei slujbe, a unei îmbucături de pită sau de mămăligă, ne sfășiem ca fiarele sălbatice. Când nu ră-

sbim unul câte unul, ne înhăităm în partide, în tovărășii, și ne răsboim în tabere, ca și când n'am fi toți o țară, un sânge, o limbă.

Peste toate mai vin și loviturile năpraznice ale firii, apele nevărsate peste văi și câmpii, inundațiile cari mătură sate și orașe, înămolind și nădejdea zilelor de mâne. In alte părți de lume se deschid focurile de pucioasă din măruntaiele munților și se prăpădesc țări și popoare întregi, cu case, cu vite cu semănături. Pe aiurea bubuie tunurile, sboară granatele în răsboiu crâncen, pârjolind cu foc ceea

ce scapă de neînduratele lovituri ale firii îndușmănite.

Așa se înfățișează durerile zilelor noastre în preajma sfintei învieri a Mântuitorului Isus. Icoana este cu adevărat jalnică și tristă, ca Vinerea uluitoare, care a înfipt sulita în coasta preasfântă și a covârșit în noapte ținuturile vechiului Ierusalim.

Insă tocmai patimile și învierea Domnului nostru Isus Hristos trebuie să fie pentru noi o sfântă chezăsie că nu este noapte fără răsărit, nu sunt neguri fără raza de soare biruitor. Nu este o durere fără nădejde, nu este amar fără bucurie.

Să ne gândim câtă răutate l-a copleșit pe Fiul omului, cum s'au cutremurat și munții fără simțire de atâtea suferință; sudorile pe fruntea blândului Nazarinean s'au înroșit în picuri de sânge; sulita barbară a pătruns până la os. De atâtea durere și-a îmbrobodit și soarele fața sa, iar catapiteasma bisericii s'a frânt în două.

Și sfânta Duminecă a învierii a venit totuși. Negurile grele s'au topit; puterea răutății a căzut cu fața la pământ. Și cel răstignit a răsărit din giulgiurile morții luminat și preamărit, ca o dovadă că binele biruiește răul și dreptatea se îmbracă în strălucire și lumină.

Sfintele Paști ne aduc covârșitoarea lumină a lui Isus Hristos, care luminează tuturor și dă pildă lumii, că după Golgota urmează preamărirea învierii. Prin Hristos,

prin pilda vieții lui, putem și noi să înviem din toate necazurile și durerile acestei lumi, dacă trăim după evanghelie și după îndemnul credinței în care ne-am botezat.

Lumina lui Hristos, cuprinsă în tainele sfintei învieri, luminează tuturor cari au sufletele și inimile deschise. In această lumină ne vom mântui. Ea este primăvara și biruința noastră. Ea este învierea. Când vom ști să trăim în lumina lui Hristos, pe care o împrăștie sfânta zi a Paștilor, vom învia și noi.

Prin lumina lui Hristos la viață!

A. MELIN

Aceasta este ziua

pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'însa

În mijlocul atâtor lipsuri și nevoi, atâtor greutăți și necazuri, atâtor dureri și întristări, iată în sfârșit o zi de bucurie și de veselie, în care, oricât de multe dureri am avea, trebuie să ne bucurăm și veselim, fiindcă așa a lăsat-o Domnul. E marea zi a învierii, e ziua Paștilor, despre care se cântă în canonul învierii: »serziurile cu cuvântă să se veselească și pământul să se bucure și să prăznuiască lumea cea văzută toată și cea nevăzută, că Hristos s'a sculat, veselia cea veșnică.

Care este cauza acestei bucurii? Fără de ziua de astăzi toate câte le-a făcut Isus sunt nimica. Nimic nu ne folosește nașterea sa, nimic tăierea împrejgur, nici intrarea în biserică, nici învățăturile sale, nici posturile și ajunurile sale, nici sudorile sale de sânge, nici sbiciuirea, nici batjorirea, nici încununarea cu spini, nici răstignirea, nici moartea, toate acestea nu ne folosesc nimica fără înviere. Prin învierea sa a biruit moartea, prin învierea sa a biruit pe diavolul, iadul și moartea. De aceea se și bucură biserica noastră atât de mult și cântă și preamărește învierea Domnului peste tot anul și în fiecare Duminecă. Abia la sărbătorile împărătești își mai aduce aminte și de celelalte momente din viața lui Isus, dar peste tot anul această mare biruință alui Isus asupra morții o preamărește. De aceea și cântă ea astăzi la sărbătoarea învierii:

»Ingerul a strigat către cea cu dar dăruită: curată fecioară bucură-te și iară zic bucură-te, că fiul tău a înviat a treia zi din mormânt și pe morți i-a ridicat, noroade bucurați-vă.

Bucurați-vă cu toții, mici și mari, tineri și bătrâni, bărbați și femei, săraci și bogați, soldați și generali, țărani, meseriași și funcționari, oricât de săraci sunteți, bucurați-vă, pentru că astăzi a înviat Domnul și pe noi dela moartea cea veșnică ne-a scăpat, ușa cea ferecată a iadului o a zdrobit, pe strămoșii noștri din limb i-a scos și în raiul desfătării i-a introdus, unde până atunci suflet omenesc încă nu intrase. De aceea nu încetează biserica noastră a cânta astăzi: »Ziua învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm să zicem »fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să tertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le.

Bucurați-vă deci copiii, voi mai ales, și vă jucați cu ouăle cele roșii. Gândiți-vă însă, că acele ouă înseamnă învierea Domnului. Că precum prin încălzirea pe o formă, vreme de câteva săptămâni, a ouălor coaja lor se sparge și din ele ies pui, așa a ieșit și din mormânt Isus Domnul nostru și tot așa vom învia și noi odată, la învierea cea de obște.

Bucurați-vă și mai mult tot voi copiii cu acest prilej, pentru că iată mamele voastre vă dau chemeșute și hăinuțe nouă, ba chiar și opincuțele ori cismuțele pe cari le trageți astăzi în picioare sunt nouă, că așa este obiceiul la noi creștinii.

Bucurați-vă și pentru că în ziua de Paști la prânz mâncați aproape cu toții carne de miel, dupăcum e obiceiul la noi Români din moși strămoși, dovedind prin aceasta, că vă aduceți aminte de mielul lui Dumnezeu celce ridică păcatele lumii și care este Hristos Domnul.

Bucurați-vă și voi părinților, văzând

bucuria și fericirea copiilor voștri, iară voi bătrânilor moși plângeți de bucurie, Pentru că iată și nepoții și strănepoții voștri pot să se bucure de marea zi a învierii lui Hristos.

Bucurați-vă și voi servitorilor astăzi, pentru că stăpânii voștri creștini vă fac și vouă bucurie mare, arătându-vă dragoste nefățărită.

Bucurați-vă și voi văduvelor și orfanilor, pentru că astăzi s'a arătat mai lăminat decât oricând, cumcă soții respective părinții voștri vor învia și ei odată, dimpreună cu voi, bucurându-se de bunăntatea și cinstea voastră.

Bucurați-vă și voi, roboților și întemnițaților, pentru că și pe voi numai credința în Isus Hristos vă va putea mântui.

Bucurați-vă și voi, săracilor, că iată astăzi a biruit asupra vrăjmașilor săi cel mai sărac dintre oameni, care nu avea nici unde să-și plece capul.

Bucurați-vă în sfârșit și voi, bolnavilor, pentru că astăzi a înviat celce a vindecat toate boalele și neputințele din popor și celce și pe voi vă va vindeca, întrucât veți avea credință tare.

Bucurați-vă cu un cuvânt toți credincioșii, pentru că a biruit dreptatea și adevărul asupra minciunii, cinstea asupra necinstei, credința asupra necredinței, virtutea asupra păcatului, și înțelegeți ceea ce cântă biserica astăzi, și anume că:

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.

Părintele Iuliu

Să mai învățăm și dela alții. Ministerul de războiu din Ungaria a dat un ordin către întreaga armată, ca fiecare soldat, trecând în fața vreunei biserici ori a unei cruci, să-și facă cruce, ori să salute reglementar, cu mâna la capelă. Acest ordin al ministerului ungar a făcut o foarte bună impresie în toată țara.

Foița „UNIRII POPORULUI”

Zi de Paști

Dangăt lin de clopot sună
Semn de tainică chemare,
Și din zare
In lumina dimineții,
Și bătrâni și băieți,
Grupuri, grupuri se adună.

Vin copii cu ouă roșii
Flăcăi și fetițe
Cu berțițe
Și cu părul dat pe spate...
Pe cărări de-abia uscate
Se proptesc în bețe moșii.

Sosesc cocostârcli iară,
Indrăgiți de țara noastră.
Și pe coastă
Invertesc de-acum meliniș.
Se 'ntâlnesc în drum românii
Și vorbeso de primăvară,

De cu noapte, la 'nviere
Adunatu-s'a poporul
Pe când corul
Cântă melodii divine,
Vin creștinii să se 'nchîne
Să-și mai uite de durere...!

Valeriu Câmpianu

Madam Plotoner-Ohâi

Monolog de N. LUPU

Madam Ohâi, o femeie ca de 25 de ani, îmbrăcată ca la oraș, cu pantofi galbeni, ciocapi în culoarea pielii, rochie verde cu multe flori galbene și roșii, fără mâneci și scurtă până la genunchi, carcei mari în urechi, buzele vopsite cu roșu, cu fața foarte pudrată, cu părul scurt iar în păr cu un piaptân verde, în mână cu o poșetă de piele.

Se plimbă nervoasă în antișambra unui avocat, unde în mijloc este o masă acoperită cu jurnale. Lângă peretele din dreapta două scaune de lemn, în peretele din stânga o ușă iar în cel din fund o altă ușă și o fereastră.

Pe pereți sunt mai multe ordonanțe scrise cu mașina și prinse cu ținte de perete.

Madam Ohâi e țărăncă din Bihor măritată cu un plutonier din vechiul regat, care face serviciul la un post de jandarmi într'un sat din Ardeal. Se silește să vorbească ca regătenii, dar amestecă multe cuvinte din dialectul bihorean.

La ridicarea cortinei, se plimbă nervoasă și cu pași repezi, apoi oprindu-se în fața scenei își deschide poșeta și privește în oglindă. Mai dă cu puțină pudră pe obraz, își pipăie buzele și își aranjază părul; apoi, după o scurtă tăcere:

— Ne mai pomenit d-le. Pântru e bu-

ruiană pă care s'o dai și tu la iosagul tău, che țarfelească și să-ți zică „paparudă”. Au obrăznicie extraordinară și absolută! Și cine? O zdreanță de notareș d-le, un ieghize du pe sate, care nu are numai două ghime zuri. Și apoi se mândrește și își bate piaptă și el e funcționar dela ștad.

Dar bine d-le. Ce ești matală? Ești dă post? Ești comisar dă secție? Ești plutoner? Ești major? Sau ce funcțiune ai la ștad? Că zezi coala în iroadă și te uiți pă contracturi, pă ziugte și pă documenturi și tragi lea lunară dă 2 mii dă franci la lună, asta e funcție dela ștad? Umbli matală pă sate și prin duri ea să urmărești bandiți și escroci, primejdia vieții pă cap? Asta e funcție ala ștad? Că numai scrii numele pă foaie dă pop și faci gură cu cominetții și cu birăul dă primărie, asta e funcție dă la ștad? Și apoi lea lea ai matală? Două mii dă franci lea lunară! Ce e aceea? După cum zice bărbatul meu, plutonierul, pă leafa asta lunară nici o donanță la căpitanul n'aș sta; dar lasă că și asta este prea mult pentru un ieghizeu simplu, că nu urmărește bandiți, nu face raport căp domnul major, nu are ore dă servit, nu merge pă urmele escrocilor... Eu să fiu ștad, și să-ți aș da nimic, auzi matală, mimic! Te-aș lăsa să mori dă foame pă drumuri, și nu mi-ai milă să te văd cum te trag alții dăn măroș dăn chină.

Un funcționar cu leață lunară dă două

Pacea lui Isus cel înviat

Ce s'a întâmplat cu apostolii după învierea Domnului — Ei au așteptat ocări și Isus le-a adus pace — Isus cel înviat pace aduce tuturor

În ziua învierii Domnului atât de mare este bucuria creștinilor din toată lumea, încât nu se mai gândesc la sufletele măhnite ale apostolilor, cari încă nu'l văzură, ci abia dela femei aușiră că a înviat și că a fost văzut de ele. Dar și femeile cari fuseseră la mormânt Duminecă dimineața, nu spunau pe o formă. Unele ziceau că l'au cunoscut și i s'au închinat îmbrățișându-i picioarele și sărutându-le. Maria Magdalena zicea că nu l'a cunoscut, și că nici n'a lăsat-o să se apropie de ea. Unele ziceau că au văzut doi îngeri în mormânt; Magdalena zicea că a văzut numai unul și afară de mormânt șezând pe piatră.

Lucrul adecă, se întâmplase așa. Femeile au mers în două grupuri, fără să știe unele de altele, căci se vede că locuiau în diferite părți ale Ierusalimului. Primul grup era format din trei femei și anume: *Maria Magdalena, Maria lui Alfeu*, mama apostolilor Iacob și Iuda Tadeul, și *Salomia* soția lui Zevedeu și mama apostolilor Iacob și Ioan Evanghelistul.

Celalalt grup era compus din *Ioana* soția lui Chusa, *Susana* și alte femei din Galileia.

Cele cu Magdalena ajunseră mai înainte la mormânt, se vede că locuiau undeva în vre'o parte mai apropiată a orașului. Acestea văzând piatra răsturnată de pe mormânt, se spăimântară și fugiră înapoi, spunând apostolilor că au furat pe Domnul și nu mai este în mormânt. Magdalena însă, după ce răspândise acest zvon printre ucenici, se întoarse iarăși la mormânt, dar numai singură, și așezându-se pe piatra răsturnată, începu să plângă cu hohote.

Aude de odată un glas care o întreba: — Femeie pentru ce plângi? — Au luat pe Domnul și nu știu unde l'au pus — răspunse Magdalena plângând; dar întorcându-se ea să vadă cu cine vorbește, văzu un bărbat strein stând înaintea ei.

— Domnule — îi zise ea, crezând că poate era păzitorul grădinii de maslini din apropierea

Golgothei — dacă ști cumva cine a luat și unde a pus pe Domnul meu, te rog spune-mi, că eu mă voi duce acolo ca să-l iau.

Era atât de îndurerată Magdalena, încât nu-și mai dădea seama că ea, femeie neputincioasă nu va putea duce în brațe trupul mort al unui bărbat. Dragostea ei însă față de Înviătorul era atât de mare, încât ar fi fost în stare să biruiască orice greutate.

Mântuitorul înviat, pentru că nu avuse răbdarea când a fost mai întâi la mormânt și și a fugit și a răspândit acel zvon neadevărat că au furat pe Domnul, o pedepsise cu plânsul acela și cu aceea că i se arată sub formă streină. Dar fiindu-i milă de ea îi zise: — Marie!... De pe ochii ei se desprinsese atunci ca o ceață, și cunoscuse că acela cu care vorbea era însuși Înviătorul.

— *Rabboni* — esclama Magdalena cu bucurie, ceace însemnează „Înviătorul meu cel seump“, și se repezi înspre el ca să-l îmbrățișeze. Dar Mântuitorul voi să-i mai dea încă o lecție de umilință pentru nerăbdarea de mai înainte cu câteva minute, și o opri zicându-i: — Nu te atinge de mine femeie, că încă nu m'am suit la Tatăl meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul meu și la Dumnezeuul vostru. Spune însă fraților mei că mai înainte decât ei voi merge în Galileia, unde mă vor vedea toți.

Magdalena spusese multor învățacei afară de apostoli că pe Domnul l'au furat din mormânt; iar Mântuitorul acum o trimite ca să repareze greșala făcută, și să le spună anume că a înviat, și că să nu mai rămână prin Ierusalim numai pentru a'l vedea, căci mai înainte decât ei va ajunge în Galileia, unde toți îl vor vedea.

Magdalena alergă veselă spunând tuturor pe cale că a vorbit cu Domnul.

După ea sosiră și celealalte femei cu Ioana și cu Susana. Acestea văzând piatra răs-

turnată de pe mormânt nu se speriară, căci presupuneau că a mers cineva înaintea lor, și credeau că se află încă în mormânt. Intrară deci și ele, dar acolo aflară numai banca de piatră pe care fusese așezat trupul Domnului Vineri seara. Joljul cu care îl înveliră Iosif din Arimatia și Nicodin, era împăturat și pus de-o parte, iar la un capăt și la celalalt al băncii de piatră erau câte un inger în vestimente strălucitoare, cari ziseră femeilor: — Pentru ce căutați pe cel viu cu cei morți? A înviat! Aduce-vă-ți aminte de vorbele cari vi le-a fost spus mai înainte.

Îngerii se făcură nevăzuți, iar femeile se întoarseră vesele către casă. Trebuind însă să treacă printr'un colț al grădinii de maslini ca să ajungă la poarta cetății pe unde veniră, văzură pe Domnul, îl cunoscură, i-se închinară îmbrățișându-i și sărutându-i picioarele iar el le binecuvântă.

După aceste femei Petru și Ioan încă merseră la mormânt, și afară, întocmai cum le supuseseră ele. Sf. Pavel ne spune că Mântuitorul, dintre apostoli, mai întâi se arată lui Petru; dar Evangheliștii nu ne spun nimic despre această arătare, când, cum, și unde a fost?

Dar oare ce făceau ceilalți apostoli în vremea asta?

Joi seara, după ce omezi lui Iuda de două ori spuseră în grădina Getsemani că ei caută pe Isus din Nazaret, Mântuitorul le zise: — Dacă mă căutați pe mine, lăsați pe aceștia să meargă. Atunci toți apostolii se înprăștiară ca puil de potârniche, doar numai Petru și Ioan îl mai urmară de departe până în curtea arhierului Caiafa, ca să vadă cum se va sfârși istoria asta durereasă.

Vineri noaptea dormiră pe câmp și pe unde putură, căci le era frică să intre în oraș după ce auziră că învățătorul lor a fost răstignit și îngropat.

Sâmbătă se mai domoli zgomotul în oraș, atunci și ei unul câte unul se adunară — după cum ne spun sfinții părinți —, în casa văduvei Maria mama lui Marcu Evangelistul de mai târziu, unde făcuseră și cina cea din urmă.

Această Marie, era o văduvă bogată. Avea

dă franci pe lună, față de mine, care, bărbatu-meu are leață, lună de lună, trei mii și două sute. Aproape dufiu. Mai lipsesc încă vre-o 6—7 sute, și e aproape dufiu. Și apoi el să-mi zică mie paparudă! Auzi obrăznicie. Da nu-l las să știu că spuez cu cheltuielele proțesului toată leafa bărbatului meu pe o lună. Trei mii și două sute să dau avocatului și nu sufer ofenzarea asta în onoarea din propria mea persoană, — după cum mi-a spus și domnul major: — Nu-l lăsa cocoană Marițico, — că tot așa îmi zice domnul major —, așa un băiat drăguț, pagubă numai că l'o năfericit o boanghină de țarancă din Săcuime de pe la Cluj, și nu o duc bine cu dansa nici de cum. — Nu-l lăsa cocoană Marițico — zicea domnul major, — că e foarte sincer prieten bun cu bărbatul meu și vine des pe la noi. — Nu-l lăsa și dă-l pe mâna avocatului pentru insultă și ofență vătmătoare de persoane proprii.

Eu nici n'am știut ce însemnează vorba aia „paparudă“ și eu am înțeles „păpălugă“, și așa am și spus bărbatului meu când m'am dus la el, ba când a venit el la mine după ce am fost adunat buruemi din grădina notarului pentru purcelul pe care l-am căpătat cadou dela domnul șef al secției Nr. 16. — Am plâns cătră bărbatul meu și i-am spus că ieghizeul m'a văzut în grădina lui zmulgând buruiană pe lângă cheritiș, și m'a ofențat în persoană și mi-a zis „păpălugă“ și mi-a făcut vătmă-mare la onoare.

Domnul major era la noi, și vorbea cu bărbatul meu, căci — precum am spus sunt foarte sinceri prieteni buni și sunt amândoi din regat, iar când m'au auzit zberând, au venit amândoi. Bărbatu-meu nu i-a venit amediat în minte, ce înseamnă vorba aia, dar domnul major — băiat drăguț și foarte inteligent, numai cât l-a năfericit săcuianca — îndată zimbește și zice „va fi zicând „paparudă“.

— Dar ce e aia? întreb eu.

— Paparudele sunt niște țigănci, cari la București joacă prin mahalale, zicând că jocul lor aduce ploaie. Atunci bărbatul meu se infuriă. Scărăni din dinți un „ai sictir bozovenchiu“, și era aproape să comită crimă și să facă ghilcoșag cu notareșul. Eu am început să țip și să leșin de indignare și de inimă rea. Am avut noroc cu domnul major care a prins pe bărbatul meu și l-a mulcomit, iar pe mine m'a prins în brațe și mi-a dat cu spirt la nas de mi-a trecut indignarea.

— Nu fi copil măi Nică — zicea domnul major cătră bărbatu-meu. — Te năfericești bâte, îți mânănoi cariera. Cine știe ce rapost poate să facă notarul despre tine. El e prieten cu deputatul, deputatul cu căpitanul, iar căpitanul, panc, îndată te lasă fără carieră.

Bărbatul meu se domoli, dar mie și plânsul îmi trecuse de spaimă; dar domnul major — Doamne ce băiat drăguț, numai săcuianca l-a nenorocit, — zice cătră mine: — Matala, cocoană Marițico — că tot așa îmi zice —

Matala cocoană Marițico, poți să-i faci proțes civil, să-l dai pe mâna unui avocat, pentru că a ofențat seșul slab în persoană proprie, că te-a numit cu obrăznicie ne mai pomenită țigancă care joacă în mahala ca să vină ploaia la București. — Atunci m'am infuriat din nou și iară am început să leșin de indignare, dar am avut noroc iarăși cu dumnealui, că iară m'a prins în brațe și iară mi-a dat cu spirt la nas. Bărbatul meu iară scărași din dinți militărește „ai sictir bozovenchia“ și apoi am început să le spun cum a fost cazul cu conflictul.

Eu zmulgeam buruiană pe lângă cheritiș, și grădina noastră de fund în fund cu grădina ieghzeului. La el în grădină am văzut buruiană mai frumoasă și mai multă pe lângă straturi, și zic în mine, hai să trec și acolo să zmulg ceva buruiană pentru purecul care l-am căpătat cadou dela domnul șef de secție Nr. 16. De trecut nu era greu, că nu erau numai două scânduri și una ruptă; căci se vede că notareșul — un om fără milă, rău și mândru, că niciodată nu mă salută cu „sărumană“ ca domnul major — băiat foarte crescut și drăguț —, ci el zice numai: am onoare să vă salut; apoi doamna lui e fudulă de nu poți ajunge la nasul ei nici cu prăjina, și e mai nialcoșe decât săcuianca de pe la Cluj a domnului major. Notăreșoia nu vorbește cu mine numai ca cu streinii, măcară când am fost de i-am făcut vizita de onoare după cum

în Ierusalim o casă mare și frumoasă, și mulți servitori. Era soră cu apostolul Barnaba, tovarășul de călătorii al sf. Pavel, și avea un singur fiu, pe Ioan care se mai zicea și Marcu, și care mai târziu scrisese Evangelia care îi poartă numele.

În casa acesteia se adunară apostolii Sâmbătă după amiază, năcăjiți, tăcuți și măhniți. Nu-și puteau da seama cum învățătorul lor, atât de puternic în cuvinte și în fapte altădată, el care învia morții și curăția leproșii numai eu o vorbă, și care perUNCIA furtunii și viforului și îl aseultau; acum de odată devine neputincios, până a se lăsa batjocurit, bătut, răstignit și chiar omorât de iudoi.

Trecutul le părea un vid, prezentul o mare tulburare și infuriată, iar viitorul întunecos și nesigur. Toată noaptea nu putură închide ochii, căci îndată ce așteptau, aveau vedenii grozave, bălți mari de sânge, figuri deșirate, oase uscate, figura îndurerată a Mântuitorului, cu fața plină de sânge, cu cununa de spini pe cap, cu brațele și picioarele întinse pe lemnul crucii, privind îndurerat împrejur și nu afla pe nimenea care să-l mângâie, decât doar pe îndurerata sa Mamă, a cărei prezență îi creștea și mai mult durerile.

Petru, cât ce dedea cu ochii în gene vedea o slujnică batjocoritoare, un cocoș negru cu ochii zgâlți cătră el, cu niște unghii ca de uliu și cu un cioc înfricoșat, care părea că vrea să-i sfășie inima în bucăți; apoi auzia ropotul palmelor, vâjiiul zbiciurilor și gemetele învățătorului, și somnul îi fugea departe.

Duminecă dimineața, femeile le aduseră vestea bună că învățătorul a înviat, că ele l'au văzut și au vorbit cu el. Ei se bucurară, dar bucuria lor era amestecată cu teamă și cu rușine mare.

— Își ziceau unul altuia: — Pentru ce am fost noi atât de mizerabili și am fugit și ne-am ascuns? Pentru ce nu am mers la Pilat și să-i fi zis: — Sloboade-l Pilate, că acesta numai bine a făcut în viață. Dacă vrei îți aducem mărturii chiar pe aceia pe cari el i-a vindecat și i-a înviat. Îți aducem pe Lazar din Betsania, pe tinărul din Naim, pe fata lui Iair, pe orbul din naștere, pe cei zece leproși, pe slăbănogul

din Capernaum și pe cel dela Bethzda, pe îndrăcitul dela Tabor și pe cei din ținuturile Gherasenilor. Și dacă nu vrei să crezi aceluia îți aducem mărturii din neamul tău, pe dirigătorul din Capernaum, și pe alții, ca să mărturisească nevinovăția acestui om.

Pentru ce n'am mers ca să-i zicem: — Răstignește-ne pe noi pe toți, Pilate; dar slobozește pe acesta. Acum cum vom mai cuteza noi să dăm față cu el? Ce vom răspunde când ne va întreba, pentru ce am fost atât de ticăloși?

Cam eu astfel de gânduri și inchipuiri le trecu toată ziua. Pe inserate însă iată că sosesc cei doi ucenici cari merseră cătră Emaus, și rușinea lor creștea și mai tare. Ședeau tăcuți fără a zice vre-un cuvânt căci fiecare se gândea ce va răspunde el, și își plănuiau cuvintele cu cari să oară iertare dela învățătorul.

Dară iată... În tăcerea aceea ca de mormânt, fără a auzi vre-un zgomot, de-odată văd în mijlocul lor figura blândă și binevoitoare a învățătorului. Dar nu întrebă pe nici unul ceea ce își plănuiaseră ei. Nu zise lui Petru: — Pentru ce te-ai jurat Petre că nu mă mai cumoști? N'a zis lui Toma: — Te-ai laudat Tomo că vrei să mori împreună cu mine. Pentru ce ai fugit și te-ai ascuns? N'a muștrat pe nici unul, cu o voce dulce și blândă le zise: — Pace vouă!

Pace trebuia apostolilor. Pacea inimii și a sufletului, și Mântuitorului, biruitor al morții și al iadului, această pace le-o aduce zicând: — Bucurați-vă de acum frații mei căci mie mi s'a dat toată puterea în cer și pe pământ. Nu vă mai gândiți la cele trecute căci așa a trebuit să se întâmple. Fiul omului a trebuit să pătimizească și să moară, și astfel să intre întru mărirea sa.

Păr. Dr. N. Lupu

Căți locuitori are orașul Vâlcanului. După numărarea cea mai nouă, din 31 Decembrie 1931, a Statului Papal, acest cel mai mic stat al lumii are cu totul 994 locuitori, dintre cari 721 sunt cetățeni iară 273 străini, între cari 115 elvețieni.

ne-a învățat domnul major, ne-a primit bine și ne-a tratat cu dulceață de fragi foarte dulce și bună, și cu apă și cu paneove și cu vin. Am povestit noi amândouă și eu am întrebat-o câtă leafă lunară are bărbatul ei la lună, și mi-a răspuns că *miserab*, două mii de franci, apoi ei mai face el cu iscălirea contractelor, cu încăsarea impozitelor și cu țiduli când merg oamenii eu marhele la târg.

— Slab — zic eu cătră ea. — Bărbatul meu are trei mii și două sute, leafă lunară la lună, apoi găini, oaze cu lapte, ouă, paseri, legume, și multe da toate câte dau oamenii pe cari îi priade în „flandrilă” ca să nu-i mai ducă la secesie.

Ne-a imbiat cu vin iar eu am zis cătră ea: — Ști ce doamnă? Bărbatul meu are leafă lunară de trei mii și două sute, aproape duflu decât al dumnitale, dar hai treacă — ducă-se... *serbus* și să fim pretene bune. — Dar ea pune numai mâna pe pahar și zice: Salut doamnă plotoner.

Ea n'a fost la noi niciodată, dar domnul major a zis că nici noi să nu mai merem, și nici n'am mai mers. Dar ce să mai mergi când ea, când ne întâlnim nici nu vrea să întindă mâna când o întind eu, ci numai și-o ascunde sub „boandă” și abia își deschide gura de zice „mnă ziua”.

Cu asta să fi prietenă? Dar las că va zice ea, când va auzi că i-am mâncat leafă lunară cu avocațu pe vre-o 3—4 luni.

Dar să spun de unde am lăsat: — Trec eu gardul, ridic un picior și îl pun dincolo, apoi eclalalt; și zmulg la buruiună și umplu șurțul. Il arunc la noi în curte și încep să zmulg din nou printre straturi. Avea platsgele și porodiei multe în straturi, dar la ele să-mi sece mână dacă m'am tins.

Și a doua șurță era aproape plină, numai iacă notarășul la fereastră.

— Hei, cocoană! E bine să sari gardurile la vecini și să iai ce nu e al matală?

— N'am sărit nici un gard, fac eu aprinsă. Fă-ți pălang mai mare dacă vrei să nu-l mai pot trece.

Eu eram pornită pentru că îmi era ciudă pe nevastă-sa care într'o Duminecă își schimbă rochia de patru ori, ca să se arete că are mai multe, pe când eu numai asta o am mai bună. Dar ce! Doar n'o să dai gologanii toți pe rochii. De unde să mai plătești chiria, apoi și din ce să trăiești?

— Fă-ți pălangul mare — zic eu cătră notarășul.

— Pardon... zice el. Nu primese povețe în grădina mea și unde e dreptul meu. Lasă buruenele jos, și treci pe unde ai venit.

— Dar ce! — mă răstesc eu foarte aspru cătră el și foarte indignată. — Da ce? Iosagul meu să nu mănec buruiană. La asta n'ai săpat. Auzi! Scandal! Să te oprească dela buruiană. Dar mata n'ai iosag. Eu am. Cumpără-ți matale, ca să-ți mănec buruiana din grădina

Bucuria învierii

Cuvânt de învățătură a celui dintre sfinți Părintelul nostru Ioan Gurădeaur, arhiepiscopul Constantinopolului, pentru sfânta și luminată zi a mării și mântuirii învierii alui Hristos Dumnezeu nostru.

De este cineva creștin bun, și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat. De este cineva slugă înțeleaptă, să între bucurându-se, întru bucuria domnului său. De s'a ostenit cineva postind, să-și ia acum dinarul. De a lucrat cineva din ceasul cel dintâi, să-și ia astăzi dreaptă plată. De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțămînd să prăznuiască. De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, nimica să nu se îndoiască, că de nimica nu va păgubi. De s'a lipsit cineva și de ceasul al nouălea, să se apropie, nimica îndoindu-se. De a ajuns cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă, căci a întârziat: Că milostiv fiind Stăpânul, primește pre cel de pre urmă, ca și pre cel de întâi. Odihnește pre cel din al unsprezecelea ceas, ca și pre cela ce a lucrat din ceasul dintâi. Și pre cel de pre urmă miluește, și pre cel dintâi mângâie. Și aceluia plătește, și acestuia dăruiește, și faptele primește, și voința cuprinde, și lucru cinstește, și îndemnarea o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru. Și cei dintâi și cei de al doilea luați plată. Bogații și săracii împreună dănuțiți. Cei ce v'ați înfrânat, și cei leneși, cinstiți ziua. Cei ce ați postit, și cei ce n'ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa ieste plină, ospățați-vă toți. Vițelul e mult, nimenea să nu iese flămând. Toți să îndulciți de ospățul credinței. Toți să luați bogăția bunătății, nimenea să nu plângă pentru sărăcie: că s'au arătat împărăția cea de obște.

Nimenea să nu se tânguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit; nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului. Stinsu-o-o cela ce a fost finut de dânsa. Prădat-a iadul, cela ce s'a pogorit în iad. Amărâtu-l-a pe dânsul, gustând trupul lui: și aceasta, mai înainte văzându-o, Isaia a strigat: iadul s'a omă-

— Ți-am spus madamo, că nu primese sfaturi dela matală. Pune buruenele în cărare și treci pe unde ai venit.

Atunci eu m'am aprins de mânie și m'am înfierbântat de indignare, și mi-am adus aminte de rochiile și de nialcozia notarășoai și încep și zic:

— Auzi, scandal, mă rog frumos, ne mai auzit. Să te oprească dela buruiană. Dar bine dom-le, iosagul meu să moară de foame și buruiana să se uște și să se îmbătrânească acul. Cumpără-ți și matală un porc, ori hai că țid vând al meu. Mai bine i-ar sta nevastă-ti — că nu-mi mai venea să-i mai zic dumneata de furie și de idinare. Mai bine i-ar sta nevastă-ti să crească un iosag de purcel decât să tot îmbredzească toată ziua la mătasa pe un cerț ca să facă podoabe de lux pe criza asta mondială și economică. Mai bine i-ai cumpăra purcel, decât rochii preste rochii cari e scumpe și coastă parale. Și aș mai fi zis multe, că îmi veneau la gură multe și eram pornită, dar el notarășoiul, rade cătră mine a bojocură și zice:

— Ia la cunoștință madamo, că nu primese sfaturi dela orice „paparudă”.

Eu i-aș fi răspuns, că păpălugăra-i nevastă-ta și sora-ta, și mamă-ta, și cine știe ce aș fi zis după cum eram de indignată; dar n'am mai avut cătră cine să zic, căci el a închis fereastra. Am început apoi să țip, și să strig și să zber: și să fac scandal Auleo, mă ofezat în onoarea proprie. Auleo m'a vătămat

rit, întimpinându-te pre tine jos. Amărătu-s'a, că s'a stricat. Amărătu-s'a, că s'a batjocorit. Amărătu-s'a, că s'a omorît. Amărătu-s'a, că s'a surpat. Amărătu-s'a, că s'a legat. Luat-a trup, și de Dumnezeu s'a lovit. Luat-a pământ, și s'a întimpinat cu cerul. Luat-a ce a văzut, și a căzut întru ce n'a văzut.

Unde-ți ieste, moarte, acul? Unde-ți ieste, iadule, biruința? Sculat-u-s'a Hristos, și au căzut dracii. Invlat-a Hristos, și se bucură în gerii, învlat-a Hristos, și viața viețuiește. Invlat-a Hristos, și nici un mort nu ieste în groapă. Că Hristos, sculându-se din morți, începătorul celor adormiți s'a făcut. Aceluia e mărirea, și stăpânirea, în vecii vecilor. Amin.

Marea minune dela Andria. În catedrala din Andria se păstrează de multe sute de ani un ghimpe din cununa de spini a Mântuitorului. De câte ori cade Bunavestirea pe ziua de Vineria Mare sângele închegat al lui Isus de pe acest ghimpe începe a se roși și a se face curgător. Această minune s'a întâmplat de curând la anul 1910, 1921 și 1932. Anul acesta au fost de față la această minune mai mulți episcopi, primarul orașului, un deputat, mai mulți medici chimiști, gazetari și preoți. Notarul Rinaldo di Corato a vizitat cu microscopul acest ghimpe, iară toți cei de față au iscălit procesul verbal luat cu acest prilej, prin care adevăresc minunea.

Cărturaril francezi încep a se re-încreștina. Până acuma cărturaril francezi erau veștiji de păgân și de nepăsători de biserică în care au crescut. Aceasta a fost așa dela 1780, când a izbucnit revoluția franceză. Abia acuma, de câțiva ani încoace, ei încep a-și da seama că trebuie să cinstească acea biserică din care fac parte și că nu se cuvine să arunce în ea cu noroi. Și de fapt cele mai noi statistici recunosc că cea mai mare parte a învățaților și cărturarilor francezi sunt catolici cari umblă la biserică și-și împlinesc datorițele de creștini. Cauza acestei schimbări este presa catolică adevărată și gazetele catolice cari l-au trezit din amorțeală.

în persoană. Ajutor, ajutor, că mi-a zis păpălugă. Onoarea mea și persoana mea! Auleo, ajutor...

— Ce e fă Marișo, face bărbatul meu speriat cu spaimă mare. Ce s'a întâmplat cocoană Marișico, face domnul major. Eu aruncam buruenele preste gard înapoi pe straturi și țipam și zbiebam, și imi venea să leșin jos dar imi era teamă să nu-mi murdăresc rochia și eram chiar cu asta, căci cealaltă o spalasem și era pe gard dar nu pe al notaresului. Auleo, ajutor, strigam eu și imi zmulgeam părul de indignare și de ciudă, dar domnul major — foarte draguț băiat, păcat că l-a refericit să-cuianca, care încă crede numai în rochia, ca și notărășoia —, domnul major mă ia pe brațe și mă duce în casă.

Imi vine iară să mă enervez de mânie când imi aduc aminte. Apoi să nu'l bag la avocat? Stai tu, rochioaso. Te voi vedea eu cum îți vei strămba pofa când îți va trimite avocatul înștiințare cu provocare ca să plătești leafa bărbatu-to de pe o lună. Să se învețe bărbatu-to cum să vorovască cu madama unui domn plotoner. O să-ți spună avocatul cine o paparudă, după cum m'a învățat domnul major, care este de cincizeci de ori mai vrednic decât toți notaresii și toți dascălii și popii, cari se laudă cu gimnezuri, dar nici n'au mai mult. Domnul major știe, căci dumnealui cunoaște legile, pe când un sărăcuț de notareș ce poate să știe? Știe să zică la doamna paparudă.

La învierea Domnului

— Invățaturile ce se deprind din luminata zi a Sfințelor Paști —

Hristos a învial!

După întunec urmează lumină. După suferință, deplina biruință.

Să ne aducem aminte cu sfințele și smerenle de suferințele Domnului nostru Isus Hristos.

Când Mântuitorul lumii a fost proult pe cruce, oamenii lui Iuda au ridicat crucea cu sfântul trup, slăbit de dureri, slobozindu-l cu toată puterea în groapa săpată înainte. Ce durere mare a simțit Isus în acel moment! Toate ranele trupului i-s'au deschis și sfântul său sânge a curs vale pe cruce în jos; udând pământul, s'a mântuit și curățit neamul omenesc de păcatul protopărinților noștri: Adam și Eva; iar pe cel robli la veșnica osândă i-a chemat la mântuire.

Iubiți creștini! Priviți la crucea Domnului Hristos! Când se luptă Mântuitorul lumii mai crâncen cu durerile morții; când a fost părăsit de toți oamenii; când a fost restignit între cer și pământ; când chinurile nu mai aveau hotar; când batjocurile Ildovilor nu mai aveau sfârșit, Domnul Hristos s'a rugat pentru ei, zicând: „Părinte, iartă-le lor păcatul acesta, că nu știu ce fac“.

Iubirea lui Isus față de neamul omenesc a fost fără margini. Da, căci — el a iertat păcatele oamenilor lui Iuda, celor ce l-au batjocorit, hulit, chinuit; celor ce l-au restignit pe cruce.

O, Isuse Hristoase, mare a fost smerenia și dragostea Ta față de oamenii! Pe cel ce s'au lăpădat de Tine, ca să nu te mai cunoască, îi chemi cu blândețe și cu iubire: „Venși să vă acopăr păcatele cu trupul meu rănit și chinuit până la moarte“.

Să iertăm și noi greșirilor noștri, căci numai așa ne va ierta și nouă păcatele noastre îndurate și bunul Dumnezeu!

Cu nevinovatul Isus au fost restignii pe cruce doi făcători de rele: unul de a stânga,

al doilea de a dreapta. Cel de-a dreapta, văzând, că Hristos nu blastă pe dușmanii săi ci să roagă pentru ei, ca Dumnezeu să le ierte păcatele, a recunoscut, că e Fiul lui Dumnezeu, și cu toată credința s'a rugat: „Pomeneste-mă Doamne, întru împărăția Ta“. Iar Isus, văzându-i credința lui cea mare, i-a zis: „Astăzi vei fi cu mine în rai“.

Să părăsim căile păcătoase, să ne călm de faptele noastre cele rele, să ne propunem tare, că vom trăi ca creștini adevărați, și cu toată umilința să ne rugăm către dulcele Mântuitor: „Pomeneste-ne Doamne, când vei veni întru împărăția Ta“.

Isus Hristos a dovedit cu vorba și cu fapta, că e trimis de Dumnezeu pentru luminarea tuturor popoarelor din lume și pentru rescumpărarea neamului omenesc din robia păcatului strămoșesc. Iar, când a văzut terminată opera sa dumnezească a rescumpărării, și-a întors privirea către sfântul și iubitul său învățat Ioan, zicându-i: „Iată mama-ta“, iar către sfânta Fecioară Maria: „Iată, fiul tău“.

Nici în clipa suferințelor din urmă nu ne-a părăsit, nu ne-a lăsat orfan, ci ne-a încredințat sub scutul vergurei Maria.

Când copilășul plânge, când e trist, e destul dela mamă-sa o zimbire, s'au un cuvânt dulce, izvorit din iubire adevărată, ca să-l aline durerile. Atunci, uită plânsul, uită durerea, și zimbitor își pleacă capul la sânul mamei sale sărutându-i.

Când ești părăsit de rudeni, de prieteni, de cunoscuți, cu un cuvânt de toți oamenii; când nu mai afli la nime scut, milă și mângâiere; când grijile și gândurile vieții te pasc amar, să-ți aduci aminte de vorbele dulci ale Mântuitorului: „Iată, mama-ta“. întoarce-te cu toată încrederea, căci preasfânta Maria, e mama noastră a tuturor, care, pe cel ce se întoarce cu credință și o roagă să-l primească sub scutul său cel preasfânt, ca o mamă iubitoare îl mângâie și-l primește la sânul său de mamă dulce.

Hristos, voind să-și stâmpere vâpala groaznicelor sale suferințe, cu voce blândă și dureroasă a cerut apă, zicând: „Mi-e sete“. Vâpăia chinurilor nimic nu o stâmpără mai bine ca apa; și oamenii fără Dumnezeu, cu inima impletită, i-au dat burete încins în oțet să-și stâmpere focul durerilor.

Dulcele Mântuitor a suferit și această faptă mișlească din partea oamenilor nemiloși, dar, prevăzând că foarte multe suflete se vor osândi, neținându-i legea dumnezească și mântuitoare, împrejurarea aceasta l-a întristat foarte adânc, exclamând cu ton liniștit și umilit: „Dumnezeule, Dumnezeule, căci mai lăsat?“ Prin aceasta a voit să arate, cât de crâncen suferă pentru mântuirea oamenilor, dar unli nu se vor învrednici de răscumpărarea lui, nepărăsând păcatele, și cât de groaznic vor avea să suferă oamenii fără Dumnezeu, în ceasul morții lor, dar și mai crâncen vor suferi în osânda iadului, a căror osândă nu se va curma nici când.

Domnul nostru Isus Hristos, văzând că se apropie ceasul în care va avea să-și dele sufletul în mâinile Tatălui său ceresc, cu glas slab și umilit a zis: „Părinte, în mâinile Tale imi dau sufletul“, adăugând cuvintele: „S'a sfârșit“. Plecându-și capul, a murit.

Inima lui cea iubitoare, străpunsă de sulfa ostașului și frântă de chinurile morții, nu mai bate. E rece. Gura lui dumnezească

Da nu-l las să știu că-mi mănă avocatul leafa bărbatului de pe o lună și și iosagul de purcel care l-am căpătat cadou dela domnul șef de secție Nr. 16. Am să-i spun avocatului să-l jupoie cum va ști el, și dacă n'are de unde încasa banii emediat, să ia zalog rochiile notărășoaii. Atunci apoi să rădă cocoana Marișica și domnul major. Atunci apoi când mă voi întâlni cu ea să-i bat în pumni și să-i zic: Na-ți-o frântă că ți-am ghires-o notărășoie; învață-ți altă dată bărbatul cum să mai zică cocoanelor paparudă, care joacă când vine ploaia la mahala la București. Am să vă arăt eu.

(Se uită în oglinda din poșetă, se mai pudrează puțin, își netezește buzele cu degetul, își aranjază părul, apoi bate la ușa din fund și ascultă).

— Stai tu notărășoie și să-cuiancă țărână simplă care ai nenorocit pe domn major. O să vedeți voi ce poate madam plotoner Ohai. O să vedeți voi cine e cocoana Marișica. (Ivse prin fund. Cortina cade).

Cât poate cineva răbda do foame?
O pasăre răbda foame 9 zile, omul poate răbda foame 20 zile, cănele tot 20 zile. O broască poate să nu mănânce nimic 360 zile, iar o broască țestoasă 500 zile. Șarpele răbda foame 800 zile, peștele 1000 zile și gândacul 1200 zile.

nu mai dă glas fermecător. Lumina vieții lui s'a stins, ca cu atât mai strălucită să fie la învierea lui din morți.

Natura întreagă l-a jelit. Soarele s'a întunecat, luna și stelele s'au îmbrăcat în sânge, și pe pământ s'a făcut întunecime mare; catedra bisericii s'a rupt în două, pământul s'a cutremurat și mulți morți au înviat.

A treia zi a înviat din morți cu trupul, căci a avut putere dumnezească, fiind Fiul lui Dumnezeu.

Dreptatea dumnezească a biruit înșelăciunea și ura.

Domnul Hristos, cu viața lui sfântă și cu minunile ce le-a făcut a dovedit deplin, că este Fiul lui Dumnezeu, și că a venit în lume, ca să poată suferi din iubire către noi, să ne mântuiască și să ne facă iarăși fericiți.

Să nu-i mărim chinurile și să nu-l răstignim de nou pe cruce cu păcate nenumărate, ce le săvârșim în viață. Să viețuim ca creștin buni, făcând fapte vrednice de creștini adevărați.

Așa trebuie să facă un creștin bun, ca viața lui să fie pentru mărirea lui Dumnezeu, binele patriei, bisericii și neamului său. Altcum, numai umbră și vis înșelător i-a fost viața petrecută aici pe pământ.

Ziua învierii, să ne luminăm popoare!
Hristos a înviat!

Ioan Toduțiu

Datoriile părinților față de copii

Mame cari nu voiesc să aibă copii. Osânda lor. Copii cari nu știu da „bună ziua”, dar la înjurături sunt nelntrecuți. Marea vinovăție a părinților

Dacă ne uităm la lume, vedem că ea nu stă pe loc, ci este într'o continuă schimbare. Bătrânii, albiți de sarcina anilor ce îi poartă pe spatele lor, își așteaptă din clipită în clipită ceasul de a părăsi această viață. Alt rând de oameni însă așteaptă vremea ca să intre în adevărata viață și să iasă locul celor cari pleacă dintre cei vii. Aceste tinere vârstare, cari vor lua locul celor plecați dintre noi, nu sunt decât copiii noștri. Fiecare om, pe lângă multe datorii ce are de îndeplinit în această viață, trebuie să se îngrijească ca să-și lase urmași în această viață. Insuși bunul Dumnezeu a poruncit: „creșteți și vă 'nmulțiți și stăpâniți pământul”.

Cu mare jale tin să spun că astăzi și la poporul nostru multe femei calcă această poruncă dumnezeiască, nevoind să mai aibă copii. Amarnic păcătuesc și desigur că aceste femei, cari își omoară pruncii, vor moșteni focul iadului, din care nu vor scăpa niciodată.

Mulți, ba foarte mulți părinți păcătuesc, lăsându-și copiii de capul lor, neîngrijându-se nici un pic de creșterea lor. Noi părinții nu avem numai datoria de a le da hrana de toate zilele, ci, pe lângă aceasta, avem și datoria de a le da și hrana sufletească, crescându-i în frica și dragostea lui Dumnezeu.

Am început să scriu aceste rânduri nu de dragul de a scrie, ci cuprins de amărăciune și jale, căci zilnic am ocazia de a mă întâlni cu astfel de copii crescuți rău, cari nici „bună ziua” nu știu, și dacă știu nu vor, însă a blestema și a injura numele bunului Dumnezeu îi auzi în toată vremea. Acești tineri rău crescuți se poartă foarte obraznic cu toată lumea, neavând nici un pic de frică și de rușine de nimeni. La ori și ee vorbă îi auzi pomenind numele lui Dumnezeu în batjocură. De multe ori am asistat chiar și în sfânta biserică la scene cari m'au îngrozit, nu altceva. Părintele cetea sf. Evanghelie, iar niște tineri s'au dus la clopote spre a fuma, și câte alte cazuri și

putea aduce, de care îmi este și greu a le grăi. Aceste lucruri nu sunt spre cinstea, ci spre rușinea noastră, fiind totodată un păcat strigător la cer de a fi ajuns o parte din tinerimea noastră în halul acesta de plâns.

De toate acestea suntem vinovați numai și numai noi părinții, cari nu ne îngrijim de loc de buna creștere a copiilor noștri. Când te duci într'o casă străină, poți să cunoști îndată cum sunt crescuți copiii, după felul cum ei vor răspunde și se vor purta față de părinți. Părinții ar trebui să-și înțeleagă mai bine datoria de a-și crește copiii. Ar trebui ca fiecare părinte să-și facă o față din a-și crește cât mai bine copilul.

Voiu aduce un exemplu, patrecut de multe sute de ani în urmă, de felul cum își creșteau cei vechi copiii. O femeie romană anume Cornelia avea doi copii. Intr'o zi a venit la ea o altă femeie care a început să-i arete odoarele ei, laudându-se cu ele. În urmă a întreat-o și pe Cornelia că ce odoare scumpe are și ea. Ce credeți că i-a arătat Cornelia? Indată a plecat și și-a adus cei doi copii, spunând, că acestea sunt odoarele ei cele mai scumpe, pentru care se muncește să le dea o creștere cât mai aleasă.

Oare nu ne-ar putea fi de învățătură această femeie? Ba eu cred că da. Lucrul nu e greu, însă părinții nu vor să-și dea osteneala. Ori și cine recunoaște și se uită cu drag la niște copii bine crescuți. De ce dar noi să nu ni-i creștem bine cu toții? De ce să fim noi mai prejos decât animalele cari nu au minte ca noi? Școala și biserica nu vor putea face nimic, dacă părinții nu se vor ocupa de copiii lor. Când școala, biserica și părinții vor lucra mână în mână, atunci, și numai atunci, vom scăpa tinerimea noastră de pe povârnișul păcătoșeniei și îi vom da o creștere sănătoasă. Căci, să nu uităm, că acești tineri sunt oamenii de mâine, deci neamul nostru, și, după cum vor fi ei crescuți, așa ne va fi și neamul și țara noastră. Deci grija de copiii noștri să fie lucrul de căpstenie, și Domnul ne va ajuta.

Antonlu Farcaș

învățător Tulea-Bihor.

De pe Valea Secașului

Învățătorii de pe „Valea Secașului” au ținut în ziua de 17 Aprilie a. c. adunarea de primăvară a „Cercului-Cultural” Ohaba No 6, în comuna Broșteni.

Încă de dimineață ne-am făcut apariția în comună îndreptându-ne către sfintele lăcașuri.

După terminarea slujbei dumnezeiești, cu toții în corpore am plecat spre școală. Aici după puține cuvinte asupra năcazurilor noastre, provenite din cauza neridicării salariului de pe 5 luni, s'a deschis „ședința intimă”, care a urmat astfel:

1. O frumoasă lecție practică din Aritmetică cu cl. IV, pe care a ținut-o dș. Inv. M. Aron din loc, subiectul fiind: „Regula de dobândă”.

2. Dșoara învățătoare S. Stănilă din Biseni a vorbit: „Cum putem desvolta gustul cetitului la copii și adulți, și cum se poate lega nevoia cărții de practica profesiunii”.

3. O conferință pedagogică bine documentată a ținut Dl Stan Inv. în Obârși-Tiur, cu subiectul: „Mijloacele practice pentru întretinerea școlii și educația igienică a copiilor”.

A urmat o vie discuție asupra celor tratate, la care au luat parte Dnii M. Muntean Colibi, Șt. Muntean Roșia, P. Marcu Tău și alții, iar după încheere (pela ora 1 p. m.) ne-am îndreptat cu toții spre a lua masa.

La ora 3 p. m. dl președinte I. Rusan Inv. Ohaba deschide „ședința publică” prin ruga „Împărate creșc” și o frumoasă cuvântare. De notat, sala deși nu e prea mică, era

plină de bărbați, femei, fete și copii. Căci trebuie să știți că „Broscășeni” sunt cei mai înțeleghători și iubitori oameni de cultură de pe Secaș.

Urmează într'o ordine desăvârșită „Programul” micilor școlari, cu cântece și poezii conduși de Dș. M. Aron, iar printre ele au avut loc două conferințe populare ținute, prima de Dș. M. Moldovan Inv. Roșia despre „Rostul lucrului manual în gospodăria casnică”, a doua a fost tratată de Dl N. Turcu, cu subiectul „Crisa morală și economică dela noi”.

În timpul desfășurării programului, conferințarii au fost urmăritți cu mare interes. De remarcat este prezența D-lor preoți I. Clufudean și I. Săcășan.

De încheiere învățătorii au cântat „Pe-al nostru steag” și într'o dragoste frățescă de nedescris, ne-am îndreptat spre casele noastre, însă cu regrete în suflete că au fost prea scurte clipele petrecute între iubii noștri Broscășeni.

I. Pascu Inv.

Adventiștii din Ocnitza

— Destinul unui fost adventist —

Adventiștii s'au prăsit în comuna Ocnitza, în județul Mureș, în anul 1923, în urma predicilor ținute în aceea comună de doi sași, anume Ioan Baer și Ioan Polder.

Și cum scrie apostolul Pavel în epistola sa către Romani 16, 17—18: „Iară vă rog pe voi, fraților, feriți-vă de cei ce fac desbinări și smintele împotriva învățurii pe care voi o ați învățat, și vă feriți de ei. Căci unii ca aceia nu slujesc Domnului nostru Isus Hristos, ci pântecelui său; și prin cuvintele blânde și prin vorbă dulce înșală inimile celor fără de răutate”, așa au fost acești doi amăgitori sau desbinători, cari au venit la noi și au făcut o desbinare în poporul credincios, și prin cuvinte dulci și amăgitoare au înșelat pe mulți.

După aceea curând s'a văzut amăgirea, după cum a zis Domnul nostru Isus Hristos către fariseii de pe vremea sa: „Vai vouă cărturarilor și fariseilor fărnici, că încunjurați marea și uscatul să faceți un vinic (păgân întors la legea lui Moisi) și dacă se face, îl faceți pe el și gheenii mai îndoit decât voi” (Matelu 23, 15). Așa au făcut și acești doi misionari; au încunjurat marea și uscatul până și-au găsit în sfârșit și la noi în comună mulți tovarăși de credință. Și după ce i-au câștigat, au băgat în capul lor o învățătură nedreaptă și au zis, că Domnul cere pentru conducătorii adventuriști o zecimedie toată averea.

În anul 1924 au fost chemați adventiștii la Idiclu-băl, la o conferință, și acolo predicatorii au cerut, în numele Domnului, dela fiecare adventist animalul cel întâi născut și venitul întreg de o săptămână. În anul 1925 iară s'a făcut o conferință la Idiclu-băl și acolo au venit mai mulți predicatori și au socotit venitul fiecărui credincios de al lor la câte 30 Lei pe zi, cerând dela fiecare zecimedie la la câte 3 Lei pe zi.

Acuma, dacă îi socotim pe fiecare zi zecimială de 3 Lei, pe an vine 1080 Lei de membru, și dacă într'o casă sunt 4 persoane, se vine pe an 5600 Lei. Și apoi să-i mai dai și vițelul pe care-l fată vaca întâi, și mielul pe care-l fată oala mai întâi, că zic ei, că așa cere Domnul.

În anul 1931 a venit un misionar din Germania. El a spus că-i medic și a început să viziteze bolnavii și să le dea leacuri. Dar leacurile nu le-a dat după boală ci după pântecul omului. Celui sărac i-a dat o sticlă de leacuri cu 100 Lei, iară celui bogat sticla cu 3000 Lei, și nu s'a vindecat nici unul, și așa

a înceluit o mulțime de bani. Un om a zis către medic, că pentru ce trage 3000 Lei pe o sticlă de apă, care nu-l vrednică nici 50 Lei. Medicul i-a răspuns, că banii nu-s ai lui, ci ai mistunii.

În anul 1932 s'a întâmplat în comuna Ocnitza cu un adventist, că n'a dat zeclulă 3 ani, după ce 5 ani a dat regulat. Și au venit predicatorii și l-au chemat în fața comitetului și l-au poruncit să-și facă socoteala, că pe 3 ani câți bani a trebuit să dea. Și el a făcut și a zis că 10.000 Lei s'ar cădea să dea. Atunci predicatorii l-au zis: „Vezi că l-ai furat pe Dumnezeu cu 10.000 Lei. Acuma trebuie să mai adaugi a cincina parte, adică să dai 12.000 Lei, că așa zice Domnul. Și dacă în 3 luni nu plătești toată zeclulă regulat, atunci furi pe Dumnezeu și ești tâlhar și vei fi dat afară din adunare”. Aceasta s'a întâmplat în ziua de 19 Martie 1932.

Suciu Simlon,
foat adventist

Indemnuri creștinești

Să ne câștigăm în sufletul nostru cugetul curat și drept, ca astfel să ne apropiem tot mai mult de Domnul

I. Pe om îl ridică dela pământ două aripi: nevinovăția și curățenia.

Prima îl caută pe Dumnezeu, iar curățenia inimii îl găsește și-l simte. E lucru sigur că în lumea aceasta nici o faptă bună nu-i grea de făcut, când în lăuntru nu ai gânduri cari te pot duce la desfrânări. De altfel întreaga noastră pace sufletească, în viața aceasta plină de dureri, atârână mai mult de răbdarea necazurilor, decât de alungarea lor. Cine poate răbda mai mult, acela va avea mai multă pace lăuntrică.

Un lucru e de știut, că atunci când inima te va mâna numai după voința lui Dumnezeu și te va indemnă numai spre lucruri de folos aproapelui tău, atunci poți spune că ești stăpân peste tine însuși. Nu-i pe pământ însă, nici o faptură, ori cât de mică ar fi ea și de neînsemnată, ca să nu vedem în ea icoana bună-tății lui Dumnezeu.

II. Dacă în lumea aceasta vei avea destulă nevinovăție și curățenie sufletească, atunci nu vei da de nici o piedecă în viață.

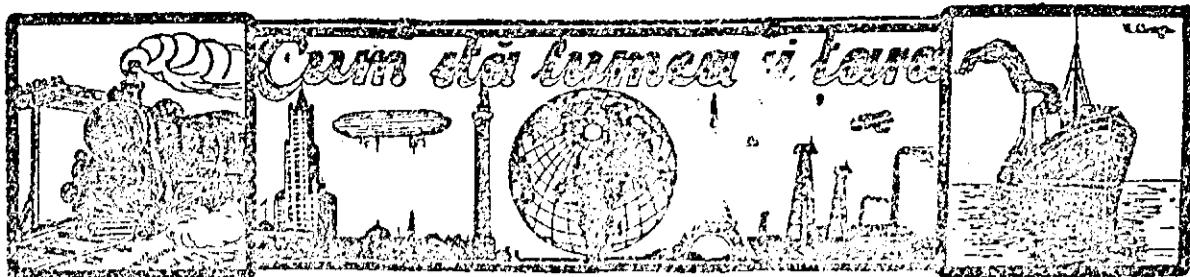
O inimă curată trece prin raiu și prin iad. Omul vede lumea din afară așa cum e în lăuntru său. Când lumea din afară e veselă, atunci se veselește și sufletul cel curat. Omul acela însă, care este totdeauna cu sufletul rău vede peste tot numai și numai necazuri și suferințe.

Din viața de toate zilele putem vedea, că după cum fierul pus în foc, în urma căldurii pierde rugina și scânteiază, tot așa și omul care se lasă în seama lui Dumnezeu, se desbracă de haina cea veche și de murdăria păcatelor și se face om cu totul nou.

III. Deci fiecare creștin bun să se nzuiească să-și câștige cugete curate și drepte și să fie stăpân pe sine, să pornească cu îndrăzneală pe drumul ce duce la Dumnezeu, căci atunci nu va mai ținea seamă de nici o piedecă și de nici o greutate ce i-s'ar ivi în cale.

Nicolae Băcel
preot gr.-cat. în Daia.

Puterea unui cărăbuș. Un cărăbuș mic de 12 milimetri, poate ridica și târi o greutate de 1800 ori mai mare decât el. Dacă omul, care are 75 kgr. greutate, ar avea puterea cărăbușului, ar trebui să poată ridica o greutate de 135.000 kgr.

Ce mai e nou în politică

Parlamentul și-a încheiat lucrările. — Frământări politice în țară. — Lupta cu sărăcia. — Statele dunărene trebuie ajutate. — Se va dizolva Societatea Națiunilor? — Noul stăruinți pentru prietenia româno-bulgară. — Alegerile parlamentare din Germania. — Ceva despre vecina Rusie. — În Răsărit e liniște? —

Luptând din greu cu sărăcia care ne apasă umerii, am ajuns din darul Domnului și această săptămână mare, a patimilor Mântuitorului Isus. Săptămâna patimilor va slârși cu mărita înviere a Celui ce s'a restignit pentru noi, care înviere trebuie să fie pentru fiecare creștin începutul unei vieți nouă, luminată pas de pas de lumina strălucitoare a credinței. E atâta măreție în aceste zile de durere (răstignirea) și de bucurie (învierea), încât nici nu s'ar cădea să ne mai interesăm de alte lucruri decât de cele spuse în Sfânta Scriptură. Dacă totuși vom înșira și în acest număr de sf. Paști câteva frânturi din frământările mari ale vieții, o facem cu gândul ca cetitorii să se convingă și mai bine, că numai în Isus găsim liniște și fericire și că chiar aici pe pământ mai bine ar fi de cum e acum, dacă toți am fi servitori ai lui Isus, și nu fii ai satanei cum se întâmplă a fi azi mulți din cei mici, ca și din cei mari.

*

Parlamentul țării

și-a încheiat lucrările în Joia trecută. Multe legi au fost votate din toamnă până acum și totuși multe au rămas moarte, ca crenguțe verzi împântate la mormânt, cum e obiceiul din bătrâni. Parlamentarii nu s'au putut plânge de guvern că i-a îndesat cu legi prea multe, căci din contră el le-a îngăduit să facă ei legi câte vreau. Ba se spunea chiar, prin gazete, că parlamentarii în hărnicia lor mare, nici nu se mai întrebau cine aduce legea și cine o apără. Așa s'a întâmplat cu o lege prin care să dădea drept unei societăți să aducă material pentru zidirea caselor fără a mai plăti vamă și taxe pe C. F. R. Ea a fost votată de Camera, fără ca să știe cineva de ea și numai la Senat s'a întrebat asupra celor cari au pus-o la vot. Și lucru curios, că nu s'a aflat nimeni cine să o recunoască. În felul acesta au trecut unele legi așa cam printre degete. Ceeace va rămânea însă din munca acestui parlament, e legea conversiunii care s'a votat și dela care toată lumea așteaptă scaparea. Acum se lucrează la regulamentul (îndrumătorul) acestei legi. Guvernul are credința că prin această lege va aduce asupra țării o adevărată primăvară. Deocamdată legea e numai pe hârtie și până una alta e bine ca fiecare om să-și vadă de datoria lui. Toate legile aduc bine și ușurare numai aceluia care muncește cu sudoarea frunții, căci așa sună legea cea mare a lui Dumnezeu.

După închiderea parlamentului gu-

vernul a ținut o adunare cu deputații și senatorii majoritari. Cu această ocazie Dl. N. Iorga a declarat din nou, că Dl. Argentinu e vrednic de cinste pentru conducerea bănească a țării. Apoi în numele guvernului Dl. Iorga a mulțumit parlamentarilor pentru munca depusă. Toți cei cari au lucrat pentru legea conversiunii vor fi decorați cu medalia „Meritul agricol”. Primul care a primit această medalie a fost însuși M. Sa Regele, intru cât dela M. Sa a plecat ideea acestei legi.

Frământări politice în țară.

Dacă guvernul pare a fi mulțumit și liniștit de isprava făcută în această sesiune parlamentară în ce privește votarea de legi, nimeni nu e liniștit în țară în ce privește sărăcia și necazurile. Acestea cresc din ce în ce, făcând să desnădăjduiască și cei mai tari.

Politicianii din opoziție, ca în fiecare primăvară, încep să se arunce asupra guvernului. Astfel liberalii duciști cer printr-o cuvântare a dlui Duca puterea pe seama lor. Probabil că liberalii duciști se grăbesc cu această cerere, ca nu cumva să li-o ia pe dinainte dl. Oct. Goga cu partidul dsale nou înființat. Dl. Oct. Goga după cum spune în cuvântările sale, se întărește încet încet. Astfel în zilele trecute au trecut de partea dsale toți partizanii dlui Valjean. În cuvântarea ținută cu această ocazie la București dl. Goga a spus, că partidul său va fi chemat la întărirea viitorului acestei țări.

Național-țărăniștii încă au frământări și lupte. Ei deocamdată nu cer puterea, dar fac lucruri, cari bat la ochii lumii. Dl. Mihalache împreună cu dl. Madgearu au plecat cu simplonul la Geneva, unde vor sta de vorbă cu dl. N. Titulescu. Ei spun că se duc la Geneva și prin alte capitale ale lumii, pentru ca să vadă cum stau treburile politice, în vederea unei schimbări pe care vreau s'o aducă în programul partidului. Unele gazete însă spun, că ar fi vorba de venirea dlui Titulescu ca șef al partidului. Dsa fiind ocupat cu conferința dezarmării, n'a putut veni în țară și de aceea a dat o telegramă să meargă dânsii acolo. Se mai spune apoi, că dnii Mihalache și Madgearu sunt înțeleși intru toate cu dnii Valda și Maniu asupra celor ce vor vorbi. În orice caz aceste drumuri dau multora de gândit, mai ales, că și dnii Mironescu și N. Popovici vor trece la Geneva din orașele unde se află ei acum. Din toate stăruințele și alergările acestea se deduce ușor, că conducătorii național-țărăniști vreau să-și întărească din nou partidul pentru luptă.

Lupta cu sărăcia

Guvernul deși e poate obosit după atâta slujbă și hărțuială cu parlamentarii, nu e lăsat în pace de sărăcie, care din zi în zi vrea să intre mai adânc în stăpânirea vieții. Necazul cel mare e, că în lunile acestui an s'au încasat la stat foarte puțini bani; abia a treia parte din ceea ce trebuia să se încaseze. Statul nu poate plăti lefurile funcționarilor și mulți dintre aceștia n'au primit leafa pe două trei, patru, cinci și șase luni chiar. Toți acești nenorociți sunt meniți a pieri de foame cu familii cu tot. Nu mai vorbim de bieții preoți, cari n'au primit nimic aproape de un an. Dacă ar fi încasat tot, desigur că statul ar fi avut de unde să plătească lefurile. Așa însă n'are de unde mai ales, că ceea ce a încasat trebuie să plătească pentru datoriile în streinătate. În felul acesta socotelile dela cassa țării sunt cam încurcate. Învățați streini au fost chemați să constate și ei starea noastră. Astfel a venit în țară dl *Roger Auboin* și *Ch. Rist*, mari financiari și economiști, adecă oameni, cari știu să facă sămădașurile mari. Dl Argetoianu a avut multe convorbiri cu acești doi străini. La consfăturile acestea a luat parte și dl *Puaux* ministrul Franței la București. Ba încă dsa a și plecat îndată la Paris, pentru a informa guvernul francez despre starea financiară și economică a țării noastre. Dsa va veni apoi cu instrucțiuni la București, și va spune în ce fel și cât va putea ajuta Franța la necazurile noastre.

Unii politicieni din opoziție cer să se suspende cuponul extern, adecă să nu se mai plătească datoriile externe alții cer inflația, adecă tipărirea de bani mulți. Toți vrem să scăpăm de sărăcie, guvernul însă se hotărăște greu și pentru una și pentru alta, căci toate deslegările acestea sunt legate cu multe greutăți și încurcături.

Statele dunărene trebuie ajutate

Un lucru e bun însă în toate aceste frământări, că statele mari au văzut și văd în fiecare zi că țările cele mici nu mai pot duce socotelile bănești făcute în timpuri mai bune decât cele de azi. Grecii au fost încă și mai curagioși căci pur și simplu au suspendat cuponul extern pe timp de cinci ani de zile. Adecă asta înseamnă că, ori cât de multe datorii ar fi avut Grecia în timp de cinci ani, nu mai plătește nici un ban. După ce trece acest timp va începe din nou să plătească. Marile puteri, Franța, Anglia, Germania și Italia au ținut o consfătuire la Innsbruck, unde s'a constatat că țările dunărene trebuie ajutate cu mare grabă. Ajutorul lor trebuie făcut așa, ca prețurile bucatelor să crească.

După cum spune ducele *Mussolini*, într'un articol de gazetă, țările dunărene sunt în momentul de față, într'o stare de sleire financiară și industrială care le-a adus pe marginea prăpastiei. Din câte mai spune ducele, reese că țările dunărene nici cum nu pot fi lăstate pradă sărăciei, căci prăbușindu-se aceste țări, întreg comerțul lumii ar fi oprit, lovind și în socotelile celor mai bogate țări. E drept că fiecare țară are multe interese în această chestiune, totuși ducele *Mussolini* crede că țările mari vor veni în ajutorul lor. Italia va face tot ce îi va sta în putință.

Se va dizolva Soc. Națiunilor?

La Geneva e atâta de lucru încât cei chemați cu rezolvarea, se simt slabi. După

isprava slabă ce a făcut-o cu războiul japono-chinez, Soc. Națiunilor a dat dovadă, că nu prea poate fi ceea ce credea lumea la înființarea ei. După toate, lucrările ce s'au făcut până acum, reese că ea a folosit mai mult pentru mijlocirea împrumuturilor pe cari le-a dat Franța țărilor mici. Ba se mai spune încă și aceea, că țările cele mai multe nu mai plătesc bani pentru susținerea palatelor și funcționarilor dela Geneva. Singură Franța mai suportă cheltuielile ei. Cei cari au răspândit asemenea vorbe spun că în locul Soc. Națiunilor se va face iar o Mare Antantă, adecă ortăcirea marilor puteri.

Noul stăruinți pentru prietenia româno-bulgară...

Am amintit în unul din numerii trecuți al gazetei noastre, că Bulgarii sunt doritori a vedea o prietenie mare între România și Bulgaria. La început se credea că această prietenie ar dori-o Bulgarii pentru că li-s'a amânat plata alor cincizeci milioane lei din datoria lor față de noi. Mai nou însă răsar alte bube și mai mari, cari silesc pe Bulgari la această prietenie. Această bubă e comunismul nu bolșevismul. În Bulgaria comuniștii sunt tari, intrucât ei stau sub conducerea lui *Kolaroff* și *Dimitrieff*, cari au fost condamnați la moarte deodată cu *Stambolinski*, și au fugit în Rusia. Azi ei sunt în Moscova și fac parte din oamenii de de conducere ai bolșevismului. Aceștia trimit bani cât de mulți și ori când comuniștilor din Bulgaria, numai să facă ispravă. Guvernul bulgar a observat această stare de lucruri și a văzut că în sărăcia de acum oamenii tare ușor fac ori ce, numai să aibă baremi nădejdea că scapă de greutăți. Deaceia încearcă cu toate puterile să facă legături cât mai strânse între Bulgaria și România, pentru a se mai înviora și viața din Bulgaria.

Alegerile parlamentare din Germania

În Germania au avut loc în săptămâna aceasta alegerile parlamentare. Aici lupta a fost mai aprigă decât la preșidenție. În multe părți guvernul s'a folosit de jandarmi. Sunt mulți răniți. Din rezultatele votării reese că în multe părți *Hitler* a luat majoritatea. În *Dieta* Prusiei, el are 176 de deputați. Nu stă slab nici în celelalte diete (Bavaria, Hamburg, Wuerttemberg). Nu se știe încă sigur, dacă el va forma guvernul Prusiei. În orice caz *Hitler* va avea de acum puterea jumătate în mână și va putea lucra pentru înlăturarea planurilor lui, cam neplăcute celorlalte țări.

Ceva despre vecina Rusie și cel din Răsărit.

Rusia sovietică e neliniștită ca apa unei mări turburate. Incontinuu își caută prilejuri de-a turbura starea lumii. Are însă și ea lipsă de celelalte țări, mai ales de cele bogate în aur și în mașinării. Cu acestea îi place să lege prietenie. O astfel de pretinie avea ca legată cu *Germania* prin înțelegerea de la *Rappalo*. Acum mai nou se spune că această prietenie a fost prelungită încă pe cinci ani și o alta nouă se pregătește între *Rusia* și *Statele-Unite*... În felul acesta Rușii vreau să aibă, dela Germani și Americani, arme și mașinării și mai ales cuvântul că nu vor sări cu arma în potrivă ei.

Rusia are lipsă de aceste lucruri cu atât mai mult cu cât i se pare că e a-

propiat timpul marelui războiu între ea și Europa. Prin acest războiu, pe care-l măturisesc o mulțime de preoți din Rusia printr'un memoriu trimis la Geneva la conferința desarmării, bolșevicii vreau să nimicească total așezarea și felul de trai al oamenilor din Europa. Se pare însă că mai curând decât s'ar lupta cu întreaga Europa, Rușii vor fi siliți să se lupte cu Japonezii. Aceștia duc incontinuu trupe la granița de Nord a Manciuriei. Se spune anume că ar face acolo întărituri militare pentru multă vreme. Zilnic trenuri întregi duc armată și cele trebuincioase în partea fluviului *Amur*. Și Rușii știu ce li așteaptă, căci și ei au dus până acum nouă divizii de armată pentru întărirea forțelor de la acea graniță.

Japonezii cam dau peste graniță pe toți comuniștii din Manciuria.

Din Moscova se vestește că având în vedere boala sa, *Stalin* ar fi luat toate măsurile ca să-i urmeze în stăpânire *Vorșilov*. Acesta e conducătorul armatei roșii și crede că totul trebuie făcut cu sabia. Așa încât e foarte probabil ca să izbucnească un mare războiu între Rusia și Japonia. Din aceasta, noi și Europa întreagă numai câștiga putem.

† Nichifor Vereșmorteau

La 9 Aprilie a. c. a încetat din viață învățătorul pensionar mai sus amintit din comuna *Decea de Mureș*, la vârsta de 65 de ani și totuși a lăsat un gol pe care nu oricine poate să-l umplă, căci acest dascăl a avut prețioase însușiri.

Crescut în spiritul românesc din școlile Blajului și-a păstrat și și-a manifestat cu mare curaj sentimentul religios și național; asta se vedea din faptele sale de bun român, din sîrmana bisericii gr. cat. rămasă văduvită de un bun cântăreț și cu ocazia morții sale s'a putut citi bucuria ungușorilor, cari răsufli ușurați că au scăpat de revanșa moșneagului, dar n'a murit dator asupritorilor săi, a știut să se achite frumos de aceia cari în 1918 l-au alungat de-acasă, iar în timpul războiului l-au pus la închisoare șase săptămâni, și știți pentru ce? — pentru o doină românească!

Iar în timpul asuprelui maghiare n'a voit pentru nimic a trece în partea lor și mai bine a demisionat din învățământ și a așteptat „șorocul neamului” pregătind în taină sufletul românesc pentru marele praznic al unirii. Elevilor săi le spunea lăcrimând lecția de istorie, dânsul suferise pentru neam și știa mai bine ca oricine a le desvolta mândria și cinstea de român.

După unire nu s'a inbulzit la onoruri acest modest român, s'a mulțumit cu izbândă neamului și a rămas lângă familia sa, lângă ogorul și vatra părințească și s'a devotat creșterii familiei și intereselor obștești și naționale din comuna natală *Decea*.

Mulți din cei tineri mai cu carte n'au mândria de român cum a avut-o „moșul Chifor” s'au curajul de a rezista eu fruntea senină în mijlocul vârtejului amenințător cum a rezistat acest „caracter ardelenesc” care nu s'a dat bătut, ci și-a urmat șeful și partidul național țărănesc, care a descătușat poporul românesc din Ardeal.

Il deplângem și noi colegii săi mai tineri și dorim ca Bunul Dumnezeu să-i mângâie copiii rămași orfanii

Învățător
Ioan Horvat

Dimineața învierii

La biserica din vale
Sună toaca cea de lemn,
Credincioșii 'n haine albe
Și fetițele cu salbe
Iar copiii zbenguind
Vin pe uliți rând pe rând;
Satu 'ntreg s'adună 'n vale
La un tainic, sfânt îndemn.

Luminările de ceară
Ard sfioase pe altar
Și cu fumul de tămâie
Glasul de Catavasi
Se ridică legănat
Către Domnul Preaînalt;
Iar preotul din altar
Cântă din Pentecostar:

— Hristos a înviat din morți
Moartea azi a biruit,
Iar celor din morminte reci
Viață nouă a dăruit.

Soarele pe Dealul mare
Se arată măiestos;
Ciripit de păsărele,
Dulce murmur de vâlcele
Clopot, toacă și cântare,
Toată firea viu tresare,
Căci în lume-i sărbătoare:
„Invierea lui Hristos“.

Și cu dulce glas preotul
Cântă blând și legănat,
Iar din mână-i sfânta Cruce
Bindecuvântări aduce
Dela Domnul Preamărit
Pe pământul înverzit...
— Pace vouă buni creștini,
Căci Hristos a înviat!

Hristos a înviat din morți...
— Creștine, suflet luminat,
Deschide-al inimii palat
Să între al Păcii Împărat.

N. L. Ioanăș.

*Dorim, din inimă, tuturor
cetitorilor și colaboratorilor noștri
sărbători fericite, zicându-le:
Hristos a înviat!*

Nu se pot cununa fără certificat de sănătate. În Grecia s'a adus o lege, după care nimeni nu se poate căsători, numai după ce a dovedit cu hârtie dela doctor, că e sănătos și nu suferă nici de o boală, care ar putea să pună în primejdie viața copiilor ce se vor naște. Minunată ar fi o astfel de lege și la noi. S'ar încunjura multe nefericiri, cari bântuie printre oameni.

Cum s'a încreștinat Giovanni Papini. Giovanni Papini este un mare scriitor italian care până bine de curând fusese aproape păgân, la toată întâmplarea însă un mare dușman al bisericii catolice. În cursul marelui război foarte s'a îngrozit de atâtea dureri și ruine. A citit tot ce i-a venit în mână, dar nicăiri n'a găsit mângăiere. În sfârșit a luat în mână sfânta Scriptură, a început a o citi și a se îndrăgi tot mai mult de ea. Pe urmă s'a apu-

cat și a citit tălcuirile sf. Scripturi făcute atât de protestanți cât și de catolici. Numai decât a observat că ale catolicilor sunt mult mai bune și mai raționale. Din aceea clipită el s'a hotărât să devină din nou catolic, cum este după botez. Și acest gând s'a tot copt în el până după ce a scris viața lui Isus, care era de toată frumuseța, iar săptămâna trecută a cerut audiență dela Papa, care l-a primit ca pe fiul cel rătăcit. Papini a cerut să fie primit, îmbrăcat mai simplu, nu în frac, cum merg alții. Papa l-a împlinit cu drag dorința. Se spune că Papini ar fi plâns de bucurie în fața Papei.

Scăpați de înec ca prin minune. Preotul comunei Mărasu din județul Braila împreună cu locuitorii George Florescu și Ioan Terchilă, voind să meargă pe Dunăre la Hârșova cu barca (luntrea), în noaptea de 18—19 Aprilie din cauza ceței au apucat un drum greșit și au intrat pe râul cu numele „Puturoasa“. Lângă un pod de peste acest râu, din cauza unui curent puternic de apă, li-s'a răsturnat luntrea scufundându-se. Ei au scăpat ca prin minune de înec, cu ajutorul înotului.

Ce cuprinde un centimetru patrat de piele. Pe o bucată de un centimetru patrat de piele se găsesc 200 puncte dure-roase, 4 metri de nervi, 100 găurele prin cari iese sudoarea, 5 perli, 1 metru de vine, 15 beșicuțe cu unsoare, 12 puncte reci, 2 puncte calde și 6.000.000 de celule — părțile foarte mici din corp.

O ceată de țigani hoți, prinși. În satul Band o ceată de țigani au intrat noaptea în localul primăriei cu gândul să spargă cassa de bani și să-i fure. Spre marea lor nenoroc însă n'au găsit în cassa de bani decât numai suma de 35 lei, căci banii cari fuseseră se plătise cu ei anumite trebuințe ale primăriei. Jandarmii comunei, fiind încunoștințați de spargerea dela primărie, au început cercetările și au reușit să-i prindă. Ei erau o ceată de țigani. Fiind întrebați ce au mai făurit în afară de spargerea dela primărie, au mărturisit că au mai furat niște curele de mașini în valoare de 30 mii lei. Curelele le-au tăiat și le-au vândut în bucăți pantofarului Fr. Dajcssek, din Târgul-Mureș. Cercetările și întrebările cari se fac asupra acestor hoți continuă, pentru că se crede, că ei au mai săvârșit și alte rele în afară de cele mărturisite.

Cât cântărește sufletul omului. Cinci doctori din America, vreme de 6 ani au tot încercat să găsească cât cântărește sufletul omului. Au aflat ei că în clipa când omul moare, pierde cam 30 de grame greutate. De aici au făcut ei socoteală, că sufletul omului ar avea 30 grame greutate. Minunați mai sunt doctorii americani! Ei nu știu, că sufletul e duh, iar duhul n'are nici greutate, nici miros, nici culoare și nici gust, deci nu se poate nici cântări.

Se așteaptă un potop de lăcuste. N'au fost destul de păgubitoare revărsările de ape, acum se așteaptă un alt potop, cel al lăcustelor. Se știe ce păgubitoare sunt aceste animale și de aceea prevăzându-se că se vor ivi lăcuste, ministerul de interne și cel al agriculturii și domeniilor au luat de pe acum măsuri printr'o deciziune (hotărâre) ministerială. Aceasta hotărâre ministerială poruncește ca în locul unde vor apărea lăcuste, organele funcționarilor, sunt datorii a înștiința pe prefectul județului, care în înțelegere cu serviciul agricol județean și camera de agricultură vor stabili modul de luptă în contra lăcustelor și vor supraveghea de aproape mersul lucrărilor pen-

tru stărpirea lăcustelor. Vor primi dela minister toate medicamentele cu cari vor putea fi stărpite. În județele Tulcea, Constanța, Covurlui, Ismail, Cahul, Braila în cari se prevede, că vor apărea lăcustele mai repede, s'au și înființat servicii pentru stărpirea lor.

Pocălnța unei ghicitoare. Mulți cred, că se poate ghici viitorul omului din cărți și alte șarlatanii, și în felul acesta înșală pe mulți slabi de inger. Un ziar din Germania aduce vestea că una dintre cele mai vestite ghicitoare, care se numea Henriette Hohenberger, din cauza muștrărilor de conștiință și în urma unei minuni divine ce i-s'a arătat, s'a lăsat de ghicit. Ea a spus și a publicat în gazete, că l-a minșit pe toți acela cari au mers la ea să le ghicească viitorul din cărți, și a precizat că viitorul nu se poate ști și că toți cei cari se ocupă cu astfel de lucruri sunt șarlatani. Ea și-a cerut iertare dela toți cei pe cari i-a minșit.

Întâmplare nenorocită. În ziua de 24 Aprilie autoritățile polițienești din Brașov, au fost înștiințate, că 3 locomotive de tren, care veneau dela Predeal spre Brașov, au fost atacate lângă un canton, cu focuri de armă. Fochistul Fehete Francisc, de pe una din locomotive, a fost grav rănit. Un comisar dela poliția din Brașov a fost însărcinat să cerceteze cazul acesta. Comisarul George Paulman, după cercetările făcute a stabilit, că nu e vorba decât de o întâmplare nenorocită. Pădurarul Korodi urmărea de mai multă vreme un câine turbat, pe care voia să-l împuște. În dimineața zilei nenorocoase, pădurarul a văzut câinele în fața cantonului 70 șezând pe linie. A tras în el, dar glonțul a lovit întâi șina și a ricoșat (și-a schimbat direcția). Chiar în acel moment au trecut cele 3 locomotive și glonțul ricoșat a rănit pe fochistul Fehete.

La ce e bun busulocul. Busulocul e foarte bun pentru alungarea puricilor și a țințarilor. Mirosul puternic al busulocului nu le place acestor găngăni și fug când îl simțesc. Cealul de busuloc e răcoritor pentru cei bolnavi de friguri. Iar cealul de busuloc amestecat cu vin e bun pentru femelle, cari au născut, căci le ajută să se întărească. Dacă pul busuloc pe cărbuni aprinși și tragi pe nas fumul de busuoc, scapi de guturai.

Cercul studențesc Târnava Mică din București și-a constituit următorul comitet pe anul 1932—33. Președinte: Vasile V. Găinaru; vice preș.: Flaviu N. Domșa; secretar general: Ghișescu T. Nicolae; casier: Seiceanu I. Ioan; secretar de ședințe: Seiceanu I. Teodor; bibliotecar: Șurtea V. Bazilliu; membru: Ciobanu V. Ioan.

Țări în cari nu mor copiii. S'a găsit, că Australia și Noua-Zelanda sunt azi locurile unde mor cei mai puțin copii. În 1930 au murit în Australia 5 copii la mia de locuitori. S'a ajuns la acest lucru minunat prin aceea, că mamele au fost învățate, sfătuite și îndrumate, și ele au ascultat și au urmat sfaturile de creștere a nouilor născuți. Mamele s'au învățat cum să îngrijească și să crească copiii, ca boalele să nu-i doboare. Mamele dela noi încă ar trebui să știe cum să-și crească și îngrijească copiii. De bună seamă atunci n'ar mai muri atâția copii.

Surparea unul deal. Un deal destul de mare de lângă Kochen în Germania, care de mai mult timp se afla în continuă alunecare, a alunecat surpându-se printr'o mișcare mai puternică, în ziua de 19 Aprilie. Aceasta surpare a avut loc noaptea. Prăbușirea dealului

a făcut un zgomot asurzitor. El s'a rostogolit în spre un râu, care se numește Mosel. Pe la poalele acestui deal trecea și un drum, care a fost acoperit prin prăbușirea dealului pe o întindere de 200 metri. Peste zece mli de metri cubi de pământ și pietre au căzut pe drum și în albia râului. Nenorociri nu s'au întâmplat, pentru că se observase de mai de mult mișcarea acestui deal și s'au luat măsuri de siguranță. O casă care se afla la poalele muntelui a fost părăsită de proprietarii ei. Aceasta casă a și fost complet acoperită de pământ.

Un medic englez s'a proștit. Doctorul Canel din Londra a fost un foarte vestit medic, cunoscut, pentru știința sa, în cercuri destul de largi. În vremea sa liberă el făcea bucurios pe cercetașul și petrecea foarte adeseori nopțile în tabără, afară de oraș. În tabăra de cercetași a făcut cunoștință cu mai mulți cercetași catolici, pe cari văzându-i cât de credincioși și de buni sunt, a început a se interesa tot mai mult de această sfântă biserică, până ce în sfârșit s'a hotărât că trece la credința catolică. Într'aceea se întâmplă însă că cel mai bun prieten al său se face călugăr, intrând în ordul Dominicanilor. Aceasta i-a dat mult de gândit, până ce în sfârșit s'a hotărât să se facă și el preot. Episcopul său s'a bucurat mult auzind despre hotărârea aceasta, l-a trimis la Roma, în seminarul anume făcut pentru ceice se preofesc târziu, unde doctorul Cantel, după ce studiasse teologia patru ani de zile cu multă însuflețire, se hirotoni întru preot.

O modă șoadă a femellor. Bietele doamne și domnișoare! Le poartă franțuzoicile de nas, cum poartă țaganii urșii. Cea mai nouă modă a hainelor femeiești este, să nu aibă spate, adică să fie spatele doamnelor și a domnișoarelor descoperite. Găciți, pentruce își bat joc modistele în forma aceasta de bietele doamne și domnișoare? Ca să le placă tot mai mult bărbaților, nu însă celor legiuitori ci celor nelegiuitori. Spun adică o seamă de parisieni fără de rușine, că spatele goale trezesc în ei mai tare poftetele cele scârboase decât plepturile goale. Și bietele doamne și domnișoare cu toate acestea se iau după moda cea mai nouă!

Ajutorarea celor lipsiți. În Germania, unde lipsa este mult mai mare decât la noi și unde sunt foarte mulți cari mor de foame în adevăratul înțeles al cuvântului, parohiile catolice se îngrijesc ele însele de săracii catolici, și încă cu mare izbândă. Așa de pildă în arhidieceza Breslau li-s'a dat în cinste de mâncare la 98.147 de săraci, iară la 14.558 li-s'a dat de mâncare cu preț redus, și aceasta numai în cea dintâi săptămână a lunii Decemvrie. Mâncarea li-s'a dat la mănăstirile și casele parohiale catolice. Tot în aceea arhidieceză li-s'au împărțit 6511 bucăți îmbrăcăminte, 2784 pachete cu mâncare și 30 de vagoane de lemne de foc. În aceeaș săptămână li-s'a împărțit și la 49,926 săraci din eparhia Trier mâncare în cinste la mănăstiri, cu toate că acele mănăstiri îngrijesc ele însele în cinste de 15,515 bolnavi și de 12,000 copii mici. Ce bine ar fi dacă și parohiile resp. curatoarele noastre s'ar îngriji de săracii din parohiile lor!

A ars un castel regal. În ziua de 17 Aprilie pe la ora 6 santinela care se afla de serviciu la Castelul Foișor din Sinaia a observat că o parte din castel era cuprinsă de flăcări. Santinela numai decât a dat alarma și au venit la fața locului autoritățile. S'au luat imediat măsuri, ca să se stingă focul, pentru aceasta au fost aduse pompe și lucrul a început, cu zor. Din nenorocire, incendiul (focul)

n'a putut, fi stins cu toată sârguința depusă, și castelul, care era de lemn, a fost mistuit de flăcări într'o jumătate de oră. Nu se știe precis din ce cauză s'a aprins. Se crede că dela aprinderea unor sârme electrice. Pagubele sunt mari, pentru că n'a putut fi scăpat aproape nimica din castel.

Explozie într'o fabrică de gaze în Rusia. În ziua de 14 Aprilie la o mare fabrică de gaze de luptă din Rusia, s'a întâmplat o mare nenorocire. În curtea fabricii se încărcau vagoanele de marfă cu bombe de gaze otrăvitoare pentru a fi duse. Nu se știe din ce cauză un vagon plin cu astfel de bombe a fost aruncat în aer de o explozie puternică ce ce întâmplase chiar în acel vagon. Gazele ieșite din bombe s'au întins asupra întregii fabrici și a otrăvit pe mai mulți muncitori ce se aflau acolo. Au murit 12 muncitori, iar 50 sunt otrăviți rău și se crede că nu vor mai scăpa cu viață, cu toate că au fost duși la spital, pentru a fi îngrijiți de doctori. Au mai fost otrăviți și alți muncitori, dar mai ușor.

† Dr. Emanoil Doctor. Duminecă în 3 Aprilie a murit la Viena, de aprindere de plămâni și de boală de inimă, în vârstă de aproape 80 ani, medicul Dr. Emanoil Doctor, care, la începutul României Mari condusesse spitalul din Blaj. — A murit ca om sărac, îngropat din bani adunați prin milă, abea a cincina zi, cu toată că avusese mli de acții la diferite bănci ardelenene. A făcut pe vremuri și o frumoasă fundațiune la Blaj din care însă cu greu se va alege ceva, fiindcă întreagă averea îi constă din acții. — Medicul Emanoil Doctor a fost un bun și vestit medic român la Viena, și căruia pe vremuri îi mersese foarte bine. A avut și gânduri frumoase,

dovadă fundațiunea făcută; criza însă l-a răpus și pe fierțatul ca și pe atâția alții. Facă-i Dumnezeu partea cu dreptii!

† Simion Sirbu după o lungă și grea suferință, fiind împărțit cu sfintele taine ale muribunzilor, și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului la 16 Aprilie orele 5 după masă, în etate de 75 ani și în al 49-lea an al fericitei sale căsătorii. Trupul neînsuflețit a fost așezat spre veșnică odihnă, Marți 19 Aprilie 1932, la orele 3 d. m., în cimitirul din Triteni de jos. Adurmitul a fost cumnatul pâr. canonic mitropolitului Dr. Ioan Sâmpălean din Blaj și-a deplâng mai mulți fii învățați pe la școlile cele înalte. Odihnească în pace!

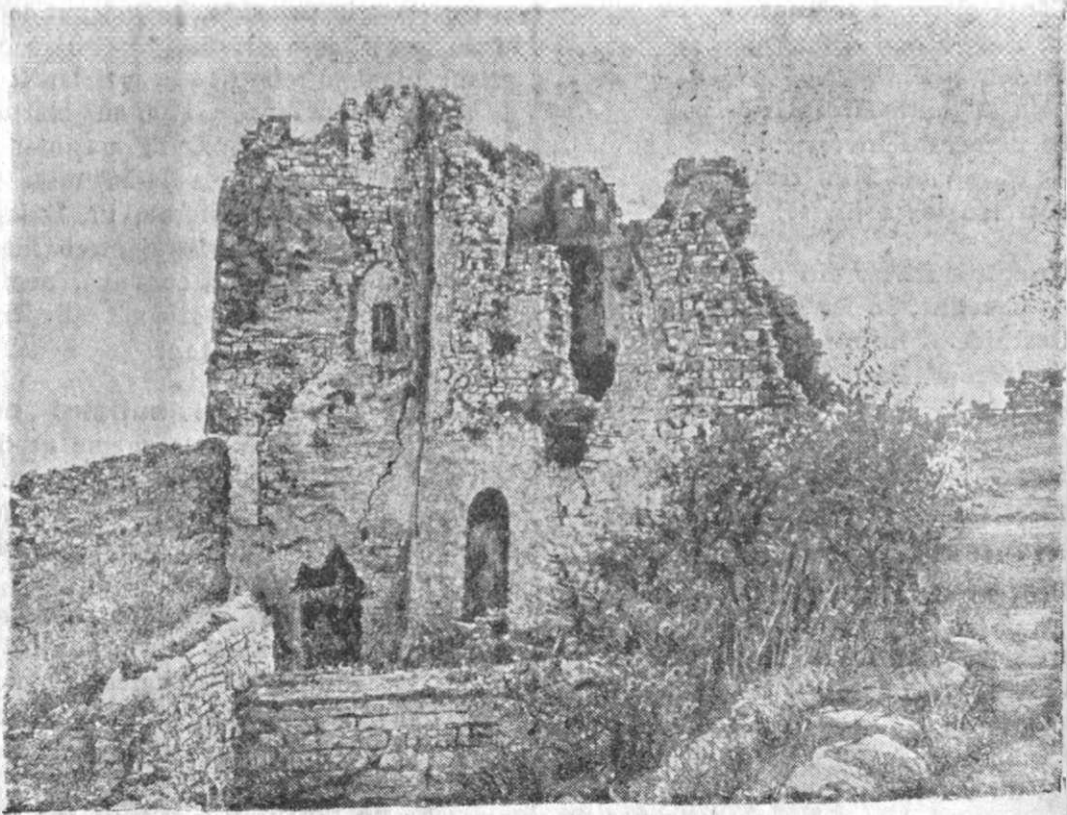
Din Ungheni

Suntem rugați să publicăm următoarele pentru cari răspunde cel ce semnează:

„Trăim, mai ales cei dela sate, timpuri grele, morala a decăzut, sectele câștigă teren, din zi în zi poporul dela sate se depărtează dela biserica creștină, răutatea, dușmănia se măresc într'una. Așa se vede că ne apropiem de sfârșitul lumii. Singura noastră mângâiere între astfel de împrejurări ne este și o mai afliam în sfânta biserică.

Dela un timp incoace însă și această mângâiere sufletească ne este conturbată mai ales în comuna noastră prin împrejurări mult regretate ce le fac unii cari sunt ajutorii celor ce slujesc la sfântul altar, care în urma faptelor sale atât de necuvincioase ba chiar murdare, ne necinstește sfânta noastră biserică și care nu mai este vrednic, ca să mai stea și să cânte din strana sfântului lăcaș, ba nu e vrednic nici să calce pragul casei Domnului.

Cetatea Canossa

Cetatea Canossa, — ruinele căreia le dăm în acest chip, după ce și acestea au început a se prăbuși zilele trecute — este foarte vestită în istoria lumii. Acest castel a fost proprietatea contesei Matilda de Tuszien, iară astăzi în jurul lui se află un mic sătuleț, la depărtare de 20 kilometri de orașelul Reggio nell'Emilia. Iată pentruce este vestit acest castel: Împăratul romano german Enric al patrulea a fost depus și excomunicat (caterisit) la 22 Februarie 1076 de către papa Gregoriu VII în acest castel. Principii germani, auzind de această depunere, au hotărât, la 17 Octomvrie 1076, că se vor lepăda de el cu desăvârșire, dacă în curs de un an nu se va împăca cu Papa. Văzând împăratul, că n'are încotro, a trecut, în iarna de 1077 din Germania, peste muntele Cenis, în Italia și, auzind că Papa Gregoriu VII. se află la Canossa, a mers îmbrăcat ca un cerșitor și desculț, la el și l-a rugat de iertare, făgăduind, că se supune întru toate Papei. Urmarea a fost, că Papa l-a iertat și că Enric IV. și-a putut ocupa din nou tronul. Însă nu s'a ținut de cuvânt ci și-a călcat jurământul. — Oricât au încercat inginerii să scape de dărâmare acest vestit castel, nu l-au putut scăpa, așa că zilele trecute s'a prăbușit poarta cea mai de seamă, urmând, ca să se dărâme rând pe rând și celelalte părți.

